

Avresan från Tavastehus

ALFRID hade sovit dåligt och han hade vaknat flera gånger av hemska drömmar denna sista natt i hemmet. Han hade också hört hur hans mor Ana hade vandrat fram och tillbaka i storstugan under natten och vid något tillfälle hört henne gråta.

Hela hans barndom och uppväxt hade rullats fram i hans medvetande som en historietext.

Han frågade sig; vem är jag, varför finns jag?

Alfred hade blivit allt mer inbunden och tystlåten sedan fadern Knut hade dött. Han arbetade liksom fadern i smedjan på fästningen och hana bodde i samma stuga som hans far en gång hade byggt. I denna lilla stuga bodde hela familjen, hans far och mor samt hans två äldre systrar. Nu var far död sedan ett år och hans äldsta syster hade gift sig och flyttat söderut, vart visste han inte exakt.

Under en tävling till häst och med svärd som börjat som en lek, men övergått till hård kamp, hade han dödat en soldat. Fästningens officer hade beslutat att utvisa honom från Tavastehus på livstid.

I drömmen kom flera inslag och minnen tillbaka om och om igen: hans fars död och mors alla berättelser, många med ett slags trolskt budskap.

Han hade flera gånger tänkt på att lämna hemmet, men varje gång skjutit upp beslutet. Nu hade verkligheten på ett brutalt sätt hunnit upp honom, han skulle för alltid lämna sitt hem och sin familj. När han stod inför den kalla sanningen, tänkte han på

vart han skulle ta vägen, var han skulle finna en framtid och vad han skulle göra för att överleva. Han kom ihåg att han hört av tillfälliga besökare, att det fanns ett rikt land i norr med många folkslag som bodde i fredlig samvaro. Där fanns det möjligheter till att leva ett gott liv.

Alfred vaknade tidigt, efter sin oroliga natt. Modern var redan uppe och hade fått eld i spisen. De såg på varandra, men ingen sa något. En enkel måltid stod på bordet och de satte sig mitt emot varandra.

Efter måltiden och när han steg upp från bordet, tog hans mor honom i armen och sa: ”Alfred, du är mitt älsklingsbarn, när du går är det Gud som straffar mig, jag har syndat genom att sätta dig före honom.”

Jag vill att du alltid skall hålla dig till Guds ord och sprida hans budskap överallt dit du kommer. När du lämnar detta hem kommer du alltid att finnas i mina tankar och jag skall be för dig intill min död. Här har du din färdkost, nu skall du gå.”

När han gick ut genom dörren denna försommardag år 1273, visste han att han aldrig mer skulle återvända.